

பத்திராதிபர்

சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்

கமல நிலயம்

ஸ்ரீ ரவிந்தர் நாத் டாக்டர்

எழுதிய

பத்திராதிபர்

இ. சுப்பிரமணிய பாரதிபார்வா

மொழி பெயர்ப்பு

கமல நிலயம்

3, பேராழ்வார் கோவில் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை (Madras).

1939

பத்திராதிபர்

என் மனைவி உயிரோடிருக்கும் வரை என் குழந்தையாகிய “ப்ரபா”வை நான் அதிகம் கவனிப்ப தில்லை. ப்ரபாவைக் காட்டிலும் அதன் தாய் விஷயத்திலே என் சிந்தை அதிகமாகச் சலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அக் காலத்தில் குழந்தையை எப்போதேனும் கொஞ்சம் இலேசாகக் கொஞ்சுவேன். அதன் கொச்சை மொழிகளைக் கேட்பேன். அது சிரிப்பதையும் ஆடுவதையும் பார்ப்பேன். என் மனதுக்கு ரம்யப்படும் வரை கொஞ்சுவேன். சற்றே விரஸப்பட ஆரம்பித்தால் உடனே குழந்தையைத் தாய் வசம் கொடுத்துவிடுவேன்.

கடைசியாக, என் மனைவி அகால மரண மடைந்தபின் குழந்தை தாயின் கைகளினின்றும் எனது தோள்களுக்கு வந்தது. அதை நான் ஹ்ருதயத்தில் வைத்துப் போஷிக்கலானேன்.

தாயில்லாக் குழந்தையை இரட்டிப்பு கவனத்துடன் வளர்ப்பது கடமை யென்று நான் சிந்தனை செய்தது அதிகமா? பெண்டாட்டி யிழந்த அப்பனை அதிக ஜாக்ரதையுடன் காப்பாற்றுதல் தன் கடமை யென்று அந்தக் குழந்தை பட்ட கவலை அதிகமா? என்பதைக் கூறுதல் எளிதன்று. ஆனால் ஆறு வயதானது முதல் ப்ரபா வீட்டுத் தலைமையை வஹிக்கத் தொடங்கி விட்டன ளென்பது மாத்திரம்

கிண்ணம். இந்தச் சிறு குழந்தை தனது பிதாவுக்குத் தன்னைத் தனி காப்பாளியாக நியமித்துக்கொண்டன ளென்பது தெளிவுறப் புலப்பட்டது.

நான் மனதில் நகைத்துக்கொண்டு, அவள் பொறுப்பில் என்னை முழுதுமே ஒப்படைத்து விட்டேன். நான் எவ்வளவு தொழிலின்றி, உதவியின்றிப் போனேனோ, அவ்வளவு அவளுக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. எப்போதேனும் என் துணியை, அல்லது குடையை எடுத்து வர நான் போனால், அவள் முகத்தில் கோபம் தோன்றலாயிற்று. அவளுடைய அதிகாரத்தை நான் அபஹரிப்பதாக நினைக்கலானேன்.

அவள் இதுவரை வைத்திருந்த பொம்மைகளில் அப்பனைப்போல் நல்ல பொம்மை பார்த்ததில்லை. எனவே இதை ஊட்டி, உடுத்துப் பாயில் படுக்க வைப்பதில் அவளுக்கு அளவிறந்த திருப்தி! அவளுக்குக் கணக்கும் முதல் வாசகப் புஸ்தகமும் கற்பிக்கும் ஸமயங்களிலே தான் பிதாவின் அதிகாரத்தைச் செலுத்த எனக்குச் சற்றே இடம் வாய்த்தது.

இவளுக்குத் தகுந்த வரன் கண்டுபிடித்து சரியான சீதனம் கொடுக்கப் பணத்துக் கென்ன செய்வோ மென்ற யோசனை என்னை இடைக் கிடையே வந்து தொல்லப்படுத்தும். அவளுக்கோ நான் சரியானபடி கல்வி கற்பித்திருந்தேன். அப்படி இருக்க அவளை ஒரு மூடனுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்த நேரிட்டால் என்ன செய்வது?

பணம் ஸம்பாதிக்க வேண்டு மென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். எனக்கு வயது அதிகமாய் விட்டபடியால் ஸர்க்கார் உத்தியோகத்தை எதிர்பார்க்க இடமில்லை.

வேறு வியாபார ஸ்தலங்களில் உத்யோகம் பெறுவதற்கும் தக்க சிபாரிசு கிடையாது. நெடுந்தூரம் யோசனை செய்து பார்த்துக் கடைசியாகப் புஸ்தகங்கள் எழுதலாமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

ஒரு மூங்கில் குழாயில் தொளைகள் செய்தால், பிறகு அதில் எண்ணெய் வைக்க முடியாது; தண்ணீர் வைக்க முடியாது. அதற்கு தாரண சக்தி தீர்ந்துபோய் விட்டது. அந்த நிலையில் அதில் ஊதினூண்செல வின்றி ஸங்கீத ஸ்வரங்கள் உண்டாக்கலாம்.

பயனுள்ள பதார்த்த மில்லாத மனிதனை அலங்கார பதார்த்த மாக்கலாம். மற்ற துறைகளில் பொருள் செய்யத் தெரியாதவன் இலக்கியம் செய்யலாம். இந்த யோசனையால் மனந்தேறி, நான் ஒரு ஹாஸ்ய நாடகம் எழுதினேன். அது நன்றாக இருக்கிறதென்று ஜனங்கள் சொன்னார்கள். அதை ஒரு நாடக சாலையில் ஆடவும் செய்தனர்.

கொஞ்சம் கீர்த்தியின் ருசி கண்ட வுடனே, அதை மேன்மேலும் தொடராது விட எனக்கு மனம் வரவில்லை. தீர்மானத்தின் வேகத்தால், மரண வேதனைப் பட்டுக் கொண்டு ஹாஸ்ய நாடகங்கள் நாளுக்கு நாள் மேன்மேலும் எழுதிக் கொட்டலானேன்.

பரபா புன்னகை செய்துகொண்டு, என்னிடம் மெதுவாக :—“ அப்பா, உனக்குக் குளிக்க நேரமாய் விட்டது ” என்று சொல்ல வருவாள்.

நான் அவள் மேல் சீறி விழுந்து :—“ ஒடிப்போ, ஒடிப்போ! நான் எத்தனை முயற்சியி விருக்கிறேன், தெரிய வில்லையா? என்னை ஹிம்ஸை பண்ணாதே ” என்பேன்.

அந்த அநாதைக் குழந்தை சத்தவ் காட்டாமல் போய் விடும். திடீரென்று தன் ஒளி அவியப்பெற்ற விளக்கின் முகம்போலே அவள் முகம் சோபை யிழந்து போம். வீட்டு வேலைக்காரிகளைக் கண்டால் துரத்துவேன், வேலைக்காரரை அடிப்பேன். என் வீட்டு வாயிலில் பிச்சைக்காரர் வந்து பாடினால், நான் தடியை எடுத்துக்கொண்டு போய் ஓட்டுவேன். என்னுடைய அறை வீதிப் பக்கத்தில் இருந்தது. வழிப்போக்கர் வந்து அங்கே நின்றனுகொண்டு பாதை விசாரிப்பார்கள். நான் அவர்களைச் சுடுகாட்டுக்குப் போ, அது தான் உனக்குப் பாதை என்று கடிந்து பேசுவேன்.

நான் அல்லோல கல்லோல மாக ஹாஸ்ய நாடகம் எழுதுகிறே னென்பதை யாருமே பொருட்டாக்க வில்லை !

ஆனால் இதிலெல்லாம் உற்சாகமும், கீர்த்தியும் கிடைத்த அளவுக்குப் பணம் கிடைக்கவில்லை. அதை நான் அதிக கஷ்டமாக பாவிக்க வில்லை. இருந்தாலும், மாப்பிள்ளைமா ரெல்லாரும் ஹாஸ்ய நாடகங்கள் எழுதாத பிதாக்களை யுடைய மற்றைப் பெண்களை நோக்கிச்சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அந்த ஸமயத்தில் எனக்கோர் அதிர்ஷ்டம் வாய்த்தது. ஜாஹிர் க்ராம் என்ற க்ராமத்து ஜமீந்தார் ஒரு வர்த்தமான பத்திரிகை ஆரம்பித்தார். என்னை அதற்குப் பத்திராதிப ராகும்படி வேண்டிக்கொண்டார். நான் உடன் பட்டேன்.

எடுத்த வுடனே சில நாள், நான் மிகவும் ஆவேசத்துட னும் அழலுடனும் எழுதினேன். அதனால் நான் தெரு வழியே போகும்போது ஜனங்கள் என்னை விரலால் சுட்டிக்

காட்டத் தலைப்பட்டனர். என் தலையைச் சூழ முதல் தரமான ஒளியின் மண்டலம் வீசுவதாக பாவனை செய்யலானேன்.

ஜாஹிர் க்ராமத்துக்கு ஸமீபத்தில் ஆஹிர் க்ராம் என்ற மற்றொரு கிராமம். இந்த இரண்டேர் ஜமீந்தார்களுக்கிடையே ஓயாமல் போட்டிப்படும் சண்டையும், அடிக்கடி அவர்களுக்குள்ளே பரஸ்பரம் தடி யடி ப்ரயோகங்கள் நடந்து வந்தன. பின்பு நியாயாதிபதி இருவரையும் ஜாமீனில் கட்டுப்படுத்தினது காரணமாக ஒரு பக்கத்துத் தடிக்காரர் ஸ்தானத்தை நான் வஹிக்கும்படி யாயிற்று. அந்த கவுரவத்துக்கு ஹானி வ்ராதபடியே நான் வேலை செய்ததாக அனைவரும் கூறினர்.

என் லிகிதங்களுடைய வேகத்தையும் ஜ்வாலையையும் கண்டு ஆஹிர் க்ராம் தலை கவிழ்ந்து விட்டது. அந்த ஜமீந்தாருடைய நெடுங்காலத்து வமிசத்தையும், குலத்தையும் எனது எழுத்து மையினால் களங்கப் படுத்தினேன்.

இந்த நாட்களில் எனக்கு என்னைப்பற்றி மிகுந்த திருப்தி ஏற்படலாயிற்று. என் உடம்பு கூடக்கொஞ்சம் புஷ்டியாயிற்று. வெற்றிகொண்ட மேதாவிக் கிருக்கவேண்டிய பளபளப்பு என் முகத்தில் வீசலாயிற்று. ஆஹிர் க்ராமத்தின் பூர்வ சரித்திரத்தைப் பற்றி மர்மத்திலே தைக்கும்படி நான் வசை எழுத, அதைப் படித்து ஜாஹிர் க்ராமத்தார் அத்தனை பேரும் வெள்ளரிப்பழம் வெடிப்பது போலே விலா வெடிக்கும்படி சிரிப்பதைக்கண்டு எனது ஆச்சரியமான வசைத் திறமையை எண்ணி நானே மனம் பூரிப்பதுண்டு. மிகவும் லௌக்யமாக இருந்தேன்.

இறுதியில், ஆஹிர் க்ராமத்தாரும் ஒரு பத்திரிகை தொடங்கி விட்டார்கள். அந்தப் பத்திரிகை இலக்கிய நாகரிகத்தின் வலவேசமும் இல்லாமல், வெறுமே பச்சை பச்சையாக எழுதிற்று. அதன் பாஷை கலப்பில்லாத நாட்டுப்புறம். ஒவ்வோரொழுத்தும் முகத்தின் முன்னே வந்து அலறுவது போலிருக்கும். இரண்டு கிராமத்து ஜனங்களும் அதன் அர்த்தத்தை வெகு சலபமாகக் கண்டனர்.

நானே மர்யாதையை எண்ணி வசனத்தை இஷ்டப்படி விட ஸாத்ய மில்லாது போனேன். எனது வசைகள் ஆழ்ந்த மறை பொருளாக இருக்கும். ஆதலால் சத்துரு, மித்திரர்களின் புத்தியில் நன்கு விளங்காமலும் போவதுண்டு.

எனவே, இந்த வசவு யுத்தத்தில் நான் நிச்சயமான வெற்றி யடைந்த ஸமயங்களில் கூட, என் ஜயம் படிப்பவர்களுக்குப் புலப்பட வேறு வில்லை. கடைசியாக, நிராசை கொண்டு, நான் “இலக்கியத்தில் நாகரிக நெறி” என்பதாக ஒரு உபந்யாஸம் எழுதினேன். அது பெரும் பிழையாக முடிந்தது. ஏனென்றால், மெய்யாகவே ஹாஸ்யமான விஷயங்களை காட்டிலும் கம்பீர உபந்யாஸங்களே சில சமயங்களில் அதிக நகைப்புக்கிடம் தருகின்றன. எனவே பிற மனிதரின் யோக்யதையை விருத்தி செய்யக் கருதி நான் செய்த யத்தனம் நான் விரும்பிய தற்கு நேர் மாறான பயனை விளைத்தது.

என்னுடைய யஜமான் என்னை முன்போலே கணிப்பதில்லை. எனக்கு வழக்கமாக நடந்து வந்த கவுரவம் சுருங்கலாயிற்று; குறைந்த ஸத்துடைய தாயிற்று.

வீதியில் பிறர் தமது வேலையை விட்டு என்னிடம் வந்து ஒரு வார்த்தை கேட்டுப்போகும் பெருமையை நாடுவது நின்று போயிற்று. என்னிடம் பிறர் சிறு பிள்ளைத் தனமான வினையாட்டு வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்திதிக்கு வந்து விட்டது.

நகைப்புடன் எனது பிடரியைத் தட்டிக்கொடுப்பதும், எனக்கு வேடிக்கைப் பெயர்கள் சூட்டுவது மாயினர்.

இதனிடையே எனது நண்பர்கள் முன்பு எனக்குக் கிர்த்தி விளைவித்த ஹாஸ்ய நாடகங்களை மறந்தே போயினர். எரிந்து, கடைசி வரை கருகிப்போன தீக் குச்சி போலாய் விட்டேன்.

என் மனம் மிகவும் சோர்ந்துபோய் விட்டது. கூடிய வரை மண்டையை உடைத்துப் பார்த்தாலும் ஒரு வரி கூட எழுத முடிவதில்லை. எனக்கு உயிர் வாழ்க்கையிலேயே விரஸம் உண்டாய் விட்டது.

ப்ரபா என்னைக்கண்டு பயப்படலானாள். கூப்பிட்டா லொழிய அருகே வரத்துணியாள். ஹாஸ்யங்க ளெழுதும் புலமை சான்ற தொரு தந்தையை விட ஒரு ஸாதாரண பொம்மை நல்ல துணை யென்று தெரிந்துகொண்டாள்.

ஒரு நாள் அந்த ஆஹிர் க்ராம் பத்திரிகை என் யஜமானை விட்டு என்னையே தாக்கி யிருந்தது கண்டேன். என்னைக்குறித்துச் சில இழிவான அபவாதங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. எனது நண்பரும் பரிசயக்காரரும் ஒவ்வொருவராக வந்து என்னிடம் அதிலுள்ள காரமான பகுதிகளை வாசித்துக் காட்டிக் குலுங்க நகைத்துப் போயினர். விஷயத்தை ஏற்றுக் கொள்ள இடமில்லா விட்டாலும் எதிரி எழு

துகிற மாதிரி மிகவும் திறமென்பதை மறுக்க இடமில்லை யென்று சிலர் கூறினர். ஒரே பகலில், சுமார் இருபது பேர் வந்து அதே கதையை மீட்டு மீட்டும் சொன்னார்கள். சந்த மாறுதலாகச் சில பேதங்கள் லேசாக வரும். அவ் வளவு தான்.

என் வீட்டுக்கெதிரே சிறு தோட்டம் உண்டு. புண் பட்ட மனதுடன் நான் மாலையில் அங்கே உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். பக்ஷிகள் கூடுகளுக்கு மீண்டு வந்து அந்தக் கூணத்திலேயே ஸாயங்கால சாந்தியில் லயமடைந்தன. அதைக்கண்டு நான் பக்ஷி ஜாதியில் பத்திராதிபர்களும், இலக்கிய நாகரிகத்தைப் பற்றின விவாதங்களில்லையென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

எப்படி மாறுத்தரம் எழுதுவோ மென்ற ஒரே கவலை யில் மூழ்கிக்கிடந்தேன். மரியாதையில் இருக்கிற கஷ்டம் யாதெனில் அது ஸகல வித ஜனங்களுக்கும் அர்த்தமாவ தில்லை. எதிரி தாக்கிய மாதிரி பாஷையிலேயே உத்தர மெழுதவேண்டு மென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். தோல்வி யொத்துக்கொண்டதாக ஏற்படவே கூடாதென்று நிச்சயித்தேன்.

இங்ஙனம் நான் முடிவு செய்தபோது, மாலை யிருளை ஊடுருவி நன்கு பழகிய மெல்லிய குரலொன்று வந்தது. அடுத்தக் கூணத்தில் சூடான மெல்லிய கர மொன்று என் உள்ளங்கையைத் தீண்டிற்று. நான் மனம் சிதறிப் போயி ருந்த படியால் அந்தக் குரலும் ஸ்பர்சமும் பழமையாக இருந்தும் உணராதிருந்துவிட்டேன்.

அவை நீங்கிச் சென்ற பின் மறு கணத்தில் அந்தக் குரல் என் செயியில் தொனிக்க லாயிற்று. ஸ்பர்சத்தின் நினைவு வந்தது. என் குழந்தை மெதுவாகப் பக்கத்தில் வந்து “அப்பா” என்று என் காதில் சொல்ல, அதற்கு நான் உத்தரம் கொடாதபடியால், அவள் என் வலக்கையை உயர்த்தித் தன் நெற்றியிலே ஒற்றிக்கொண்டு ~~யறுபடியான~~ மாக வீட்டுக்குள்ளே போய் வீட்டாளென்பது தெரிய லாயிற்று.

ப்ரபா நெடுங்காலமாக என்னை அப்படி அழைத்ததில்லை. அத்தனை நிர்ப்பயமாக வந்து கொஞ்சுவதும் கிடையாது. ஆதலால் அன்று அவள் தீண்டிய அன்பின் ஸ்பர்சத்திலே என் ஹ்ருதயம் அவளை யெண்ணி தாஹ முறலாயிற்று. சிறிது நேரத்துக் கப்பால் வீட்டுக்குள் புகுந்தேன். ப்ரபா ஒரு படுக்கையின் மீது படுத்திருந்தாள். அவளுடைய கண் கள் பாதி குவிந்திருந்தன. அவள் கஷ்டப் படுவதுபோ லிருந்தது. நாளிறுதியில் மண் மீது வீழ்ந்து விட்ட தொரு மலர்போலே கிடந்தாள்.

நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தேன் ஜ்வரம் அடித்தது; மூச்சு குடாக வந்தது; நாடி சரியில்லை. பத்திரிகைக்குக் காரமான உத்தரம் கொடுக்க வேண்டு மென்று யோசனை செய்து கொண்டிருந்த தந்தையிடம் அவள், ஜ்வரத்தின் ஆரம்பச் சின்னங்கள் தோன்றின உடனே நெஞ்சில் தாஹத் துடன் ஓடி வந்து பிதாவின் அன்பையும் கொஞ்சதலையும் வேண்டினு ளென்பதை அறிந்துகொண்டேன்.

அவளுடைய பக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன். ஒரு சொல் லுரையாமல் குழந்தை என் கையைத் தனது ஜ்வரச் சூடு

கொண்ட அகங்கைகளி னிடையே பற்றி நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு சலன மின்றிக் கிடந்தாள். ஜாஹிர் க்ராம் பத்திரிகையில் என் கையிலிருந்த பிரதிகளை யெல்லாம் எரித்தேன். தூஷணைக்கு மாறுத்தரம் எழுதவில்லை. இதில் தோல்வி அங்கீகாரம் செய்துகொண்ட போது எனக்குண்டான புகழ்ச்சி அதற்கு முன் எப்போதும் கண்டதில்லை.

முன்பு தாயிறந்தபோது குழந்தையை ஹ்ருதயத்தாலே தழுவினேன். இப்போது மாற்றாந் தாய் ஸ்தானத்தில் வந்திருந்த பத்திரிகைக்கு தஹனம் நடத்தி விட்டு, மறுபடி ஒரு முறை எனது குழந்தையை நெஞ்சிலே குடியேற்றினேன்.

மதிப்புரை

இது ஒரு வசன காவியம். இக்கதையில் சம்பவங்களே கிடையா. ஒரு ஊமைப்பெண்ணை ஒருவன் அறியாமல் மணந்து கொள்கிறான். உண்மையை அறிந்தும் வேறொருத்தியை மறுபடி விவாகம் செய்து கொள்ளுகிறான். கதை என்னமோ இவ்வளவு தான்! கதாநாயகியாகிய ஸுபாவதிணியின் பேரில் நூலாசிரியர் தன் கவிதாசக்தி முழுவதையும் தாராளமாக உபயோகப்படுத்தி யிருப்பது போலக் காண்கிறது. பிரகிருதி தேவி அவளைத் தன் செல்வக் குழந்தையாக வளர்க்கிறாள். சில அவயவங்கள் ஊனமாயிருப்பதையே காரணமாகக் கொண்டு அந்த தேவி தன் வனப்பை அறிந்து கொள்வதற்கும் தன்னோடு ஏகீபாவத்தை அனுபவிப்பதற்கும் வேண்டிய துட்ப உணர்ச்சியை ஏராளமாகக் கொடுத்து அவள் ஊனத்தை அதிகமாகவே பரிகரித்திருக்கிறாள். ஆங்கில இலக்கியப் பழக்கமுள்ளவர்களுக்கு மனிதனுக்கும் பிரகிருதிக்கும் இடையிலுள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றி வொர்ட்டீஸ் வொர்ட்டீஸ் என்று மழியாத தன் நூல்களில் சொல்லியது ஞாபகத்திற்கு வரும். “வெய்யிலிலும், மழையிலும் அவள் மூன்று வருஷம் வளர்ந்தாள், இதைவிட அழகான புஷ்பம் பூமியில் முளைத்ததே இல்லை; இக் குழந்தையை நானே எடுத்துக்கொள்வேன்; அவள் என்னுடையவளேதான். அவளை என் செல்வச் சீமாட்டியாக்குவேன்,” என்றாள் மகாபிரகிருதி. மகாப் பிரகிருதியின் இப்படிப்பட்ட செல்வச்சீமாட்டிதான் ஸுபாவதி.

ஸுபா தன் நண்பர்களாகிய பசுக்களிடத்தில் தான்போக விடைபெறுவது வெகு உருக்கமாக இருக்கிறது. சகுந்தலை தன்

மான் குட்டி, கொடிகள், விருகூங்கள், மற்றுமுள்ள நண்பர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்தில் விடைபெறுவதை இது ஞாபகமூட்டாது விடுவதில்லை.

“கம்பீரமான பெளர்ணிமை இரவொன்றில் அவள் தன்பள்ளியறைக்கதவை மெல்லத் திறந்து பயத்துடன் வெளியே நோக்கினாள். அந்தப் பெளர்ணிமையில் உறங்கிக் கிடந்த உலகத் தனிமையே தான் தனியாக விழித்திருப்பவளாய்ப் பிரகிருதி தேவியும் ஸுபாவைப் போலே யிருந்தாள்... ஆசை ததும்பிய அந்த ஊமையான இப் பிரகிருதியின் கரையோரத்தில் ஆசை ததும்பிய அந்த ஊமைப்பெண் நின்றாள்”. இதுதான் உண்மையான கவிதா ரஸம்.

(புரீ சுசீந்திரம் கி. யக்ஞநாராயணய்யர் மதிப்புரையிலிருந்து
எடுத்தது.)

ஸுபா

குழந்தை (ஸுபாவு)க்கு ஸுபாவிணி (நன்கு மொழி வாள்) என்ற பெயர் வைத்த போது அது ஊமையாக இருக்குமென்பது யாருக்குத் தெரியும்? இதற்கு மூத்த பெண்ணிரண்டுக்கும் ஸுகேசினி யென்றும் ஸுஹாஸினி யென்றும் பெயர். எதுகை, மோனையைக் கருதிப் பிதா கடைக்குட்டிக்கு ஸுபாவிணி என்று நாமகரணம் செய்தான். இப்போது அவளை எல்லாரும் சுருக்கமாக ஸுபா என்று கூப்பிடுகிறார்கள்.

தக்க விருந்துகள் செலவுகளுடன் மூத்த பெண்களிருவருக்கும் விவாகம் நடைபெற்றது. கடைசிப் பெண்தான் கலியாண மாகாமல் தாய் தந்தையரின் மனதிலே பேசொணுத் துயர்ச் சமையாக நின்றாள்.

வாய் பேசாதவர்களுக்கும் உள்ள உணர்ச்சி சற்றிருக்கலா மென்பதைப் பலர் கருதுவதில்லை. ஆதலால் அவளுடைய முன்னிலையிலேயே அவளுடைய எதிர் காலத்தைப் பற்றித் தமக்குள்ள கவலைகளைப் பலர் வெளியிட்டுரைக்கலாயினர். ஆதலால் குழந்தைப் பிராய முதலாகவே அவள் மனதில் தான் பிதா வீட்டில் ஒரு தேவ சாப மாக வந்து பிறந்து விட்டதாக எண்ணலானாள். இதனால் அவள் பிற ஜனங்களின் கண்ணுக்குப் புலப் படாமல் எப்போதும் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள முயல்வா ளாயினள்.

எல்லாருமே தன்னை மறந்து விட்டால் தனக்கு ஆறுதல் விளையு மென்றெண்ணினான். ஆனால் நோவொன்றை மறக்க யாரால் இயலும்? அது போல் இவள் தாய்தந்தையரின் நினைப்பில் எப்போதும் அகலாது நின்றாள்.

விசேஷ மாகத் தாயே இக் குழந்தையைத் தனது சொந்த பாவம் போலெண்ணி வருந்தினாள். ஒரு தாய் தன் மகளைத் தன்னிலொரு பகுதியாக பாவனை செய்வதனால் மக ளிடம் ஓரூன மிருந்தால் அது தனக்கே ஊனமென்று கருதுகிறாள்.

வாணிகண்டன் (குழந்தையின் பிதா) தான் ஒருவாறு மற்றப் பெண்களைக் காட்டிலும் சற்றே இப்பெண்ணிடம் அதிக அன்பு செலுத்துவது போலே தோன்றிற்று. தாயோ இவளைத் தன் கர்ப்பத்துக்கொரு பங்க மாகக் கருதி இவ ளிடம் மிகுந்த அஸூயை காண்பித்தாள்.

வாக்கில்லை ஸுபாவுக்கு; ஆனால் நீண்ட இமைகளு டைய இரண்டு கரிய பெரிய விழிகளிருந்தன. உள்ளத்தில் யாதாயினு மொர் எழுச்சி தோன்று மிடத்தெல்லாம் அவளி தழ்கள் மெல்லிய தழைகளைப் போலே துடித்தன.

உள்ளக் கருத்தை நாம் மொழிகளால் வெளி யிடுமி டத்தே அச் செய்கை பெரும்பாலும் புதியதொன்று புனைவது போலும், ஒருவித மொழி பெயர்ப்புப்போலும் சமைகிறது. சிலவேளை அதில் குறிப்பு மாறிப்போகிறது. பன்முறை சொற்றிறம் போதாமையால் அதில் பிழை நேர்கிறது. ஆனால் கரிய விழிகளோ எதனையும் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தில்லை. அவற்றிலே சித்தம் இயற்கைப்படி சாயை வீசுகிறது. விழிகளில் மனோபாவம் ஸஹஜ மாகவே விரிகிறது;

சூழிகிறது; மிக்க ஒளியுடன் தழலுகிறது; மெதுவாக இறந்து செல்லுகிறது. அல்லது சிலவேளை அஸ்தமிக்கும் சந்திரன் போலே வெறித்து நோக்குகிறது; சில வேளை விரைவு கொண்ட, சாந்தி யற்ற மின்னல்போலே துசைவெளிகளில் மின்னிச் செல்லுகிறது.

ஜன்ம முதல் முகக்குறி தவிர வேறு பாஷை பேசியறி யாதவருடைய விழிகளில் ஒரு பாஷை யுண்டு. அஃது அந்த விஸ்தாரமுடையது; அளவற்ற ஆழமுடையது; தெளிந்த வாளைப் போன்றதொன்று; உதய, அஸ்தமய ஸூர்யனுடைய அடங்கிய ஒளி, நிழல் ஸ்தானங்களைப் போன்றது. இந்த ஊமை மனுஷ்ய ஜந்துவிடம் அகண்ட மான ப்ரகிருதியின் தனிமையான மஹிமை போன்றதொரு மஹிமை விளங்கிற்று. இதுபற்றியே ஸாதாரண மாதிரி யான மற்ற பிள்ளைகளும் பெண்களும் இவளிடம் ஒருவாறு பயங் கொண்டிருந்தனர். இவளுடன் அவர்கள் விளையாடு வதில்லை. அவள் நண்பகலின் தனிமை போன்றிருந்தாள்; மௌன மாக; ஒரு துணையின்றி.

அந்த கிராமத்துக்குச் சண்டிபுரம் என்று பெயர். அவ்வூர் நதி வங்காளத்துச் சிறிய வாய்க்கால்களிலொன்று; அந்நாட்டிலொரு க்ருஹஸ்தன் வீட்டுக் கன்னிபோன்றது. நெடுந்தொலை சென்ற பிறகுதான் இது சற்றே விரிவாகிறது. இந்த மெல்லிய ஊக்கமுடைய நதிப்பெண் தன் இருகரைகளின் வரம்பு மீறாமல் தன் கடமைகளைச் செலுத்தி வந்தாள்.

இரு கரை மருங்கிலு முள்ள கிராமங்களின் எல்லாப் பொருள்க ளுடனும் இவள் (நதிப்பெண்) ஏதேனுமொரு

வகை யுறவு பூண்டிருந்தாள். இரு புறமும் ஜன வாஸங்க ளிருந்தன. உயர்ந்த கரைகளின் மீது மரங்கள் நெருங்கிய நிழல் விரித்தன. கிராமத்தின் காப்புத்தெய்வம் போன்ற இந் நதிப் பெண், கீழே, தன்னை மறந்து, எண்ணிறந்த நற் செயல்கள் புரிபவளாய், உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி யோங்கக் குதித்தோடிச் சென்றனள்.

கரையோரர் தான் வாணிகண்டன் வீடு. அதைச்சுற்றி மூங்கில் வேலியும், பெரிய ஓலை வேய்ந்த கூரையும், பசுத் தொழுவும், நெல்லுக் குத்தும் கொட்டமும், வைக்கோற் போரும், புளியமர நிழலும் மாவும் பலாவும் வாழையும் கூடிய தோட்டமும், பக்கத்தில் தோணிகளில் யாத்திரை செய்வோரின் மனதைக் கவர்ந்தன. இந்தக் குடும்பச் செழுமையினிடையே, ஊமைப் பெண்ணை யாரேனும் கவனித்தார்களோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் அவள் வேலை யின்றி அவகாசம் பட்டபோ தெல்லாம் இந்த நதிக் கரையின் மேல் வந்துட்கார்ந்து கொள்வது வழக்கம்.

அவள் பேசா விடினும் இயற்கை அக்குறையைப் போதியபடி பூர்த்திசெய்தது. நதியின் களகளப்பும், மனிதரின் சத்தமும், வண்டுகளின் ரீங்காரமும், பசுக்களின் பாட் டொலியும், இலைகளின் சலசலப்பும் ஒன்றுகூடிச் சூழ்ந் துள்ள சலனத்துடனும் சுழற்சியுடனும் இரைச்சலுடனுங் கலந்து, கடலின் திரண்ட அலைகளைப் போலே அந்தப் பெண் னுடைய ஹ்ருதய மாகிய நித்ய மௌனக் கரையின் மீது வந்து மோதின. இயற்கையின் இப்பலவகைப் பட்ட ஒலிகளும், பல வகைப் பட்ட இயக்கங்களும், இவையே,

ஒருவித ஊமை பாஷை தான் ; இஃது ஸுபாவின் நீண்ட இமைகளுடைய பெரிய கண்களில் தோன்றிய பாஷையை ஸர்வலோக விஸ்தாரமாக்கியது போன்றது. சிள் வண்டு களின் ஓசை நிரம்பிய புற்றரை முதலாக ஒலிகளின் எல்லையைக் கடந்த நக்சத்ர வெளிகள் வரை எங்கும் குறிகளும், சயிக்கிணைகளும், ஸங்கீதமும், அழகையும், பெரு மூச்சுந்தா னிருக்கின்றன. நண்பகற் பொழுதில் செம்படவர் தம் வீடுகளுக்கு உணவுக்காகச் சென்று விடுவர் ; க்ருஹஸ்தர் உறங்கி விடுவார்கள். தோணி அசையாமல் கரையிலேயே கட்டிக் கிடக்கும் ; உயிர்க்குலம் ததும்பிய உலகம் தன் கார்யத்தின் நடுமத்தியில் அதை திடீரென்று நிறுத்தி விட்டு பயங்கரமான தொரு தனிமை கோலம் பூண்டிருக்கும் ; ஆப்படிப்பட்ட நேரத்தில் அங்கே அகன்ற ஜ்வாலா மயமான வானத்தின் கீழே, எதி ரெதிராக ஒருமைப் பெண்ணும் ஊமை ப்ரகிருதியு மிருந்தனர் ; ப்ரகிருதி நெடிது விரிந்த வெயிலிடை யிருந்தாள் ; பெண் ஒரு சிறிய மரத்து நிழலி லிருந்தாள்.

ஸுபாவுக்கு அந்தரங்க நண்பரின் தொகுதி யொன்றில்லையென்று கொள்ள லாகாது. தொழுவிலிருந்த ஸர்வசி, பாங்குளி என்ற இரண்டு பசுக்களும் அவளுக்குத் தோழிகள். அவை அப் பெண்ணுடைய வாயால் தமது பெயர்களைச் சொல்லிக் கேட்டதில்லை. எனினும் அவளுடைய அடியோசை அவற்றுக்குத் தெரியும். அவ்வோசையி லிருந்த துக்க மயமான இசையின் பொருளை அவை பாஷையைக் காட்டிலும் எளிதாக உணர்ந்து கொண்டன. ஸுபா கொஞ்சவதையும், கடிந்து கொள்வதையும், கெஞ்சவதையும் அவை மனிதரிலும் நன்றாக அறிந்து கொண்டன.

தொழுவாக்குள் புழுந்தவுடனே ஸுபா தன் இரண்டு கைகளால் ஸர்வசியின் கழுத்தைச் சூழக் கட்டிக் கொண்டு அதன் கன்னத்துடன் தன் கன்னத்தை உராய்வாள். அப்போது பாங்குளி தெளிந்த ப்ரேமை ததும்பிய நோக்குடன் அவளை நோக்கி அவ ளங்கங்களைச் சுவைக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று வேளை தவறாமல் தொழுவாக்கு வருவது அப்பெண்ணுடைய வழக்கம். தவிரவும், ஒழுங்குக்கு மேலே அதிக முறைகள் வந்து பார்ப்பது முண்டு. வீட்டில் தன்னை யாரேனும் கோபித்த நாட்களில் அவள் தன் ஊமைத் தோழிகளிடம் நேரந் தப்பி வருவாள். துன்பப் பொறையும், சோக மயமான சாந்தியும் நிரம்பிய அவள் பார்வையினின்றும் அவளுடைய நெஞ்சப் புண்ணை அவை ஒரு விதமான மிருக ஞானத்தாலே உணர்ந்து கொண்டன. அப்போது அவை அவளை நெருங்கிவந்து மெல்ல, மெல்ல அவள் கைகளில் கொம்பைத் தேய்த்துத் தம் ஊமைக்கவலை யால் அவளை ஸமாதானப் படுத்த முயலும்.

இவற்றைத் தவிர அவளுக்கு ஒரு வெள்ளாட்டுக் குட்டியும் ஒரு பூனைக் குட்டியும் ஸ்நேஹ முண்டு. ஆனால் இவற்றுடன் ஸுபா அத்தனை ஸமானமாகப் பழகுவதில்லை. எனினும், அவளிடம் அவை போதியவரை பற்றுதல் காண்பித்தன. இரவும் பகலும் ஒத்த வேளையும் ஒவ்வாத வேளையும் அந்தப் பூனைக்குட்டி மெதுவாக வந்து ஸுபாவின் சூடான மடி மீதுட்கார்ந்து கொண்டு ஸுகமாக நித்திரைசெய்ய ஏற்பாடு பண்ணும். அவள் தன் மெல்லிய விரல்களால் கழுத்தையும் முதுகையும் தடவிக் கொடுத்தால், தனக்குத் தூக்கம் வரும் விஷயத்தில் விசேஷ ஸௌகரியங்க

ளுண்டென்ற தன் எண்ணத்தையும் சயிக்கினைகளால் உணர்த்தும்.

உயர்ந்த ஜாதிக் ஜீவன்களிலும் ஸுபா ஒரு ஸ்நேஹிதன் கண்டு பிடித்து வைத்திருந்தாள். ஆனால் அவனுக்கும் அவளுக்கு மிருந்த பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தை வகுத்துணர்த லரிதாம். ஏனெனில் அவன் பாஷை பேசும் ஜந்து; அவ்விருவருக்கு மிடையே பொதுமொழி கிடையாது.

அவன் கோஸ்வாமிகளின் வீட்டுக் கடைசிப் பிள்ளை. அவன் பெயர் ப்ரதாப கோஸ்வாமி. இந்தப் பயல் முழுச் சோம்பேறி. இவன் ஏதேனும் தொழில் செய்து குடும்பத்துக்குப் பயன் படுவா னென்ற நம்பிக்கையை இவனுடைய தாய் தந்தையர் பலமுயற்சிகள் செய்து பார்த்து நெடுங்காலத்துக்கு முன்னாகவே கைவிட்டு விட்டனர். ஆனால் சோம்பேறிக்கு ஒரு அனுகூல முண்டு. பந்துக்க ளெல்லாரும் அவனிடம் அதிருப்தி கொண்டிருப்பினும் பந்துக்க ளல்லாதார் அவனிடம் மிக்க பிரியஞ் செலுத்துகின்றனர். அவன் யாதொரு தொழிலுடனும் கட்டுப்படாம லிருப்பதால் ஒருவிதமான பொது உடமை போலாகிறான். ஒரு பட்டணத்தில் எந்தக் குடும்பத்துக்கும் சொந்த மில்லாத பொதுத் தோட்டங்கள் இருத்தல் அவசிய மாவது போல், ஒரு கிராமத்தில் பொதுவுக்குச் சொந்தமான சில சோம்பேறிகள் இருப்ப தவசியம். ஒரு காரியத்தில், ஒரு தொழிலில், ஒரு விருந்தில், ஒரு வேடிக்கையில் ஆள் வேண்டி யிருந்தால் இந்தச் சோம்பேறிகள் தயாராகப் பக்கத்திலிருப்பார்கள்.

ப்ரதாபனுக்குத் தூண்டிலைக் கொண்டு போய் மீன் பிடிப்பதே மிக பிரியமான பொழுது போக்கு. இந்த வேலையில் நெடும் பொழுதை மிக எளிதாகக் கழித்து விடலாம். ஆதலால் அடிக்கடி மாலை வேளையில் அவன் நதியோரத்தில் இத் தொழில் செய்து கொண்டிருப்பது காலமலாம். அந்த சமயங்களிலேதான் ஸுபாவுக்கும் அவனுக்கும் அடிக்கடி ஸந்தி நேரும். என்ன தொழில் செய்யும் பொழுதிலும் பக்கத்திலே ஒரு ஆளிருந்தால் மட்டுமே ப்ரதாபனுடைய மனம் ஆறுதல்பெற்றிருக்கும். மீன் பிடிக்கும் ஸமயத்தில் பக்கத்திலுள்ள ஆள் பேச்சில்லாமலிருப்பது விசேஷ ஸௌகர்யம். இதுகொண்டே ப்ரதாபன் ஸுபாவின் ப்ரயோஜனத்தை மிகவும் நன்கு மதிக்கலானான். இக்காரணம் பற்றியே மற்றவர்க ளெல்லாரும் ஸுபாவை ஸுபாவென்று சொல்ல, இவன் சற்றே அதிகக் கொஞ்சதலாக ஸுபாவை “ஸூ” என்று கூப்பிடுவான்.

ஸுபா புரிய மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருப்பான். சற்றுத் தொலையிலே ப்ரதாபன் தன்னுடைய தூண்டிலைத் தரையில் வைத்துவிட்டுத் தண்ணீரைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். தினந்தோறும் அவன் ப்ரதாபனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய காணிக்கை ஒரு வெற்றிலை. அதை அவன் கையாலே சுருளாக்கிக் கொண்டு வருவான். நெடுநேரம் வெறுமே உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அலுத்துப் போன ஸமயங்களில் அவளுடைய மனதில் : ‘ப்ரதாபனுக்கு யாதேனும் விசேஷ உதவி செய்ய வேண்டும் ; ஏதேனும் தொழிலில் அவனுக்குத் துணை புரியவேண்டும் ; தானும் இந்த மண்மேல் நிஷ்ப்ரயோஜனமான பொருளில்லை என்பதை எங்ஙனமேனும் அவனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்

என்ற பெரிய தொரு விருப்பம் வினையக் கூடுமென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் எவ்வித உதவிக்கும் வழி யில்லை. எனவே சில முறை அவள் தன் அந்தரங்க உள்ளத்திலே ஈசனை எண்ணித் தனக்கு அற்புத சக்திகள் வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தனை புரிவாள். ப்ரதாபன் கண்டு ஆச்சரியத்துடன் :—“ ஆஹா! நம்முடைய ஸூபிக்கு இவ்வளவு சக்திகளிருப்பதாக நான் எதிர்பார்த்ததே யில்லை!” என்று சொல்லி வியக்கும் படியான அற்புதச் செய்கை யொன்றை அவன் முன்னே நடத்திக் காட்ட வேண்டு மென்று விரும்புவாள். ஸூபா எண்ணுவாள் :—“ ஐயோ ஒரு நாக கன்னிகையாக நாம் பிறந்திருந்தோ மானால்! மெதுவாகக் கள்ளத்தனமாகத் தண்ணீரி னின்றொழுந்து வந்து படித்துறை மேலே ஒரு நாக ரத்நத்தை வைத்துப் போகலாம். ப்ரதாபன் மீன்பிடிக்கும் நீசத்தொழிலை விட்டு விட்டு அந்த ரத்நத்தை வந்தெடுப்பான். அது அவனை ஜலத் துள்ளே இறக்கிச் செல்லும். பாதாளத்துக்கு வந்து சேர்வான்.

அங்கே வெள்ளி யரமனையில் ஒரு பொற்கட்டிலின் மீது—யாரைக் காண்பான்? நம்முடைய “ஸூவை”; வாணீ கண்டனுடைய ஊமை மகளை! இப்போது அந்த ஆழ்ந்த ஒலியற்ற பாதாளத்தின் தனி ராணியாய் விட்ட “ஸூவைக்” காண்பான்—ஆஹா! அங்ஙனம் நடந்திருக்கக்கூடாதா? இது அத்தனை அஸாத்யமா? எதுவும் அஸாத்ய மில்லை.

எனிலும் யதார்த்தத்தில் அவள் அங்ஙனம் நிர்ஜனமாகிய பாதாள ராஜ்யத்து ராஜகுலத்தில் பிறக்க வில்லையே! வாணிகண்டன் வீட்டிலன்றோ பிறந்தாள்! ஆதலால் கோ

ஸ்வாமிகளின் குடும்பத்தில் பிறந்த ப்ரதாபனுக்கு அவள் எவ்வகையிலும் ஆச்சரியம் விளைவித்தல் இயல வில்லை.

ஸுபா பிராய மேறி வந்தனள். நாளடைவில் அவளுக்கு ஸ்த்ரீ போதம் ஏற்பட லாயிற்று. பௌர்ணிமையைக் கண்டு கொந்தளிப்ப தொரு கடலைப் போலே அவளுள்ளத்தில் ஒரு புதிய, வர்ணிக்கமுடியாத போத சக்தி நிரம்பி வர லாயிற்று. அவள் தன்னைத் தானே நோக்கி வினவினாள். எனிலும் (தன்னகத்தே பிறந்திருக்கும் புது நிலையின் போருளை) அவள் நேரே அறிதல் இயலவில்லை.

கம்பீரமான பௌர்ணிமை யிரவொன்றில் அவள் தன்பள்ளியறைக்கதவை மெல்லத் திறந்து பயத்துடன் வெளியே நோக்கினாள். அந்தப் பௌர்ணிமையில் உறங்கிக் கிடந்த உலகத்தினிடையே தான் தனியாக விழித்திருப்பவ ளாய், ப்ரகிருதி தேவியும் ஸுபாவைப் போலேயிருந்தாள். யௌவனத்தின் ரஹஸ்யத்தையும் ஆந்தத்தையும் சோகத்தையும் ஊடுருவி அங்ஙனமே அந்தத் தனி வெளியின் இறுதியெல்லைகள் வரை பரவியதாய் ஒரே மோனம்—ஒற்றைத் தனிச் சொல்லேனும் பேசத் திறனில்லாமை—கிகழ்ந்தது.

ஆசை ததும்பிய அந்த ஊமையான ப்ரகிருதியின் கரையோரத்தில் ஆசை ததும்பிய அந்த ஊமைப் பெண் நின்றாள்.

விவாகமாகாத பெண்ணுடைய பாரத்தை ஸஹிக்க மாட்டாமல் தாய் தந்தையர் கவலைப்பட லாயினர். ஊரார் பழி தூற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள். இவர்களுடைய குடும்பத்தை ஜாதி பஹிஷ்காரம் செய்யப் போவதாகவும் வதந்தி உலாவிற்று, வாணீ கண்டன் சிறிது பொரு

ளாளி. இரண்டு வேளை அன்னத்துக்குத் தட்டில்லை. ஆதலால் அவனுக்கு விரோதிகள் பலர் இருந்தனர்.

புருஷனுக்கும் பெண்டாட்டிக்கும் நெடு நேரம் ஸம்பாஷணை நடந்தது. சிறிது காலம் வாணிகண்டன் வெளிப் பரதேசங்களுக்குச் சென்றிருந்தான். கடைசியாக அவன் திரும்பி வந்து:—“ வாருங்கள் கல்கத்தாவுக்குப் போவோம் ” என்றான்.

ப்ரயாணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் முடிவு பெற்றன. மூடு பனியால் மறைவு பட்டதொரு காலிப்பொழுது போலே ஸுபாவின் அந்தக்கரண முழுமையும் கண்ணீர் மேகத்தால் நிரம் புற்றிருந்தது. சில தினங்களாகவே அவள் மனதில் அவ்யக்தமான திகிலொன்றேற்படலாயிற்று. தாய் தந்தையர் சென்ற விடமெல்லாம் அவர்களின் பின்னே ஊமையான மிருக மொன்றைப் போலே சுற்றிக் கொண்டு வந்தாள். அவர்களுடைய முகங்களை நோக்கிப் பரக்கப் பரக்க விழித்தாள். அவர்களுடைய கருத்தை அறிந்து கொள்ள முயன்றாள். அவர்கள் அறிவிக்க வில்லை.

இதனிடையே ஒரு நாள் மாலையில் ப்ரதாபன் தூண்டிலை நீரில் வீசி விட்டுப் புன்னகையுடன் (ஸுபாவை நோக்கி):—“ ஸூ, உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்தாய் விட்டது மெய்தானா? கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறாயா? ஜாக்ரதை! எங்களை யெல்லாம் மறந்து விடாதே ” என்றான். அப்பால் மறுபடியும் மீன் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

நெஞ்சில் அம்பு பட்ட மா னொன்று வேடனை நோக்கித் தன் னுள்ளே:—“ உனக்கு நான் என்ன பிழை செய்

தேன்?" என்று சொல்லி விழிப்பது மாதிரியாக ஸுபா ப்ர தாபனை நோக்கி விழித்தாள்.

அன்று அவள் மரத்தடியில் அதிக நேரம் உட்கார வில்லை. (எழுந்து வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்,) வாணீ கண்டன் அப்போது தான் தூங்கியெழுந்து தன் படுக்கையறையில் ஹூக்கா பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஸுபா வந்து அவன் காலில் விழுந்து அவன் முகத்தை நோக்கி அழலானாள். கடைசியாக வாணீ கண்டன் அவளை ஸமாதானப் படுத்த முயன்ற போது அந்த மனிதனுடைய வற்றின கன்னங்களின் மீதுங் கண்ணீர் பொழியலாயிற்று.

அடுத்த நாள் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படுவதாகத் தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டது. ஸுபா தன் குழந்தைப் பிராயத்துத் தோழிகளிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டாகப் பசுத்தொழுவுக்குப் போயிருந்தாள். தன் கைகளால் அவற்றுக் குண ஆட்டினாள். அவற்றின் கழுத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தன் விழிகளில் லியன்ற வரை பாஷையை நிரப்பிக்கொண்டு அவற்றின் விழிகளை உற்று நோக்கினாள். அவளுடைய இரண்டு கண்களினின்றும் கண்ணீர் பொழியலாயிற்று.

சுக்ல பக்ஷம், துவாதசி இரவு. பள்ளியறையினின்று வெளியுற்று ஸுபா நதிக்கரையில் தனக்கு நெடுநாட் பழக்கமான புற்றரையின் மீது வந்து குப்புறப் படுத்துக்கொண்டாள்; மனுஷ்ய ஜாதியின் பெரிய ஊமைத் தாயாகிய பூமியைக் கைகளால் தழுவி, "அம்மா, என்னைப் போக விடாதே. என்னைப் போல் உன் கைகளை நீட்டி என்னைப் பற்றிக்கொள்," என வேண்டுவாள் போன்றாள்.

ஒரு நாள் கல்கத்தாவில் ஒரு வீட்டில் ஸுபாவின் தாய் ஸுபாவுக்கு விசேஷமான அலங்காரம் பண்ணினாள். அவளுடைய கூந்தலை வாரிப் பின்னிப் பிடரி முடியிட்டு அதைத் தங்கவர்ண நாடாவினால் கட்டினாள். அவளுடைய இயற்கையழகுக்களை இயன்ற வரை மறைப்பாள் போல் மேனி முழுதையும் ஆபரணங்களால் மறைத்தாள்.

ஸுபா கண்ணீர் சிந்தினாள். கண்கள் வீங்கி அழகு கெட்டுப் போமென்று ஸுபாவின் தாய் அவளை அழாதிருக்கும்படி வைதாள். எனிலும் வசையினால் கண்ணீர் கட்டுப் படுமா?

பெண்ணைப் பார்க்கும் பொருட்டாக மாப்பிள்ளை தன் தோழனுடன் வந்தான். பெண்ணுடைய தாய் தந்தையரின் மனதில் கவலையும் பயமும் குழப்பமும் நிரம்பி யிருந்தன. தாய் மகளைத் தனியே அழைத்துத் திட்டியும் வைதும் பயமுறுத்தியும் அவளுடைய கண்ணீர் ப்ரவாஹத்தை இரு மடங்காக்கிப் பரிசோதனை செய்ய வந்த மாப்பிள்ளையின் முன்னே விடுத்தாள்.

பரிசோதகன் அவளை நெடு நேரம் பார்வை யிட்டுக் “குற்றமில்லை” —அத்தனை மோச மில்லை— என்றான்.

அப்பால் அவள் அழகுத் தொடங்கியதி னின்றும் அப்பெண் மெல்லிய ஹ்ருதய முடையவ ளென்றும், தாய் தந்தையரின் பிரிவைக் கருதி இன்று இங்ஙனம் வருத்தப்படும் ஹ்ருதயம் பிற காலத்தில் தனக்கும் நன்கு பயன்படக் கூடுமென்றுத் தீர்மானஞ் செய்து கொண்டான். சிப்பி முத்துகளைப் போல் அவளுடைய கண்ணீர் அவளுடைய விலையை

அதிகப் படுத்திற்றே யன்றி அவளுடைய கருத்தை வெளியிட்டுக் காட்டவில்லை.

பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து ஒரு நல்ல முறுவூர்த்தத்தில் விவாகச் சடங்கு நிறைவேறிற்று. ஊமைப் பெண்ணை மாப்பிள்ளை யிடம் விட்டு விட்டுத் தாய் தந்தையர் தம் மூருக்குச் சென்று விட்டனர்.

மாப்பிள்ளைக்கு மேற்குப் பக்கங்களில் (ஹிந்து ஸ்தானத்தில்) உத்யோகம். விவாஹம் முடிந்த பின் சீக்கிரமாகவே அவளை அங்கழைத்துக்கொண்டு போனான்.

ஒரு வாரம் கழியு முன்னரே மணப் பெண் ஊமையென்பது ஸகலருக்குந்தெரிந்து விட்டது. முந்தியே இதனை யாரு மறியாதது அவளுடைய பிழை யன்று. அவள் யாரையும் வஞ்சிக்க வில்லை. அவளுடைய இரு விழிகள் அனைத்தையுங் கூறத் தான் செய்தன. ஆனால் யாரும் அவற்றின் குறிப்பைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவள் தன்னைச் சூழ நோக்கினாள்; அவளுடன் சம்பாஷனை செய்வார் யாரும் இல்லை. அவளுடன் குழந்தைப் பிராயத்துப் பழக்க முடையோ ராய் ஊமைப் பேச்சுத் தெரிந்தவர்களின் முகத்தை அங்கு காணவில்லை.

அந்தப் பெண்ணுடைய நித்ய மூங்கை யான உள்ளத்தில் அநந்தமான சொல்லற்ற சோகமொன்று கூவிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அந்தர்யாமி யான ஈசனைத் தவிர வேறு யார் செவிக்கும் அந்தக் குரல் புலப்படவில்லை.

ஸுபாவின் புருஷன் மறுபடி இரண்டாந்தாரம் விவாகம் பண்ணிக் கொண்டான். இம்முறை அவன் பரீகஷையில் தன்னுடைய கண், காது இரண்டு புலன்களையும் உபயோகித்து வாக்குத் திறமையுடைய மனைவியொருத்தியைக் கொண்டு வந்தான்.

